

Kitől kapunk segítséget mindeddig?

ApCsel 26,22

■ SINKÓ GÁBOR VILMOS

Gyerekkoromban nem szerettem idegen nyelveket tanulni, pontosabban egy idegen nyelvet, a németet, amely kötelező volt. Nem értettem meg az egészet. Nemcsak a szavak tanulásával gyűlt meg a bajom, hanem a nyelv struktúrájával is. Később meg kellett ismerkednem egy másik nyelvvel, az angollal. Ezt viszont nem a legjobb tanárok tanították nekem, ezért már csak azért sem tanultam.

Amikor első egyetememre mentem, akkor találkoztam a harmadik nyelvvel, a latinnal. Az egyik első latinórán a tanár úr felrajzolt a táblára egy „idővonalat”. Addig nem is tudtam, hogy van ilyen dolog. Az idővonal a múltban kezdődött, aztán egy pontban a jelen és utána a jövő. Segédvonalak is voltak. Az egyikhez odaírta, hogy praesens perfectum. Aztán megmagyarázta, hogy ez fejezi ki azt a cselekvést, amely a múltban kezdődött, és éppen most fejeződik be. Mindeddig tart.

Ott esett le a tantusz. Ezért a latin volt az első nyelv, amelyet megszerettem, és ezért aztán komolyabban kezdtem tanulni. Lehet, hogy holt nyelv, lehet, hogy nem tudok vele levelezőpartnert szerezni vagy külföldi céggel kommunikálni vagy bármi ilyesmit, de mégis adott valamit, amit az eddigiek nem. Mindeddig nem kaptam meg ezt a fajta segítséget, amit az idővonal jelentett. Mindeddig nem segített meg engem semmiféle tanár úr.

A segítség akkor válik az embernek fontossá, amikor nem kapja meg. Erre rengeteg példát lehet találni az életben. Egyszer még szintén egyetemista koromban egy magányos koldust megszólítottam. Nem volt semmi különösebb oka, csak – miközben bedobtam a kalapjába pár forintot – kérdeztem tőle valamit. Nem emlékszem, hogy mit, talán útbaigazítást. A válasz helyett először csak annyit mondott meghatódva: „A héten még senki nem szólított meg.” Látszott rajta, hogy ez neki nagyon sokat jelent. Mintha személyes dolgot kérdeztem volna: Hogy van? Mi történt vele? Bár nem erről volt szó, ő mégis úgy érezte, hogy kapott valamit, amit mindeddig hiába várt.

Az a segítség, amire vágyik az ember, sokkal fontosabb lehet a számára, mint bármi egyéb, amit kap. De amikor valami úgymond alapból megvan, azt megszokjuk, és nem is gondolunk bele, hogy milyen rossz lenne nélküle. Az embereknek elvárásaik vannak. Magamon is észreveszem, hogy mennyire természetesnek veszek mindent, amit az Istentől kaptam. Pál azonban nem így fogalmaz. Amikor Agrippa király és Fesztusz előtt tesz bizonyosságot, akkor nem a hiányról, hanem a megtapasztalt múltról beszél. *„De mivel Isten mind a mai napig megsegített, itt állok, és bizonyosságot teszek kicsiknek és nagyoknak, és semmit sem mondok azon kívül, amit Mózes és a próféták megjövendöltek.”*

Pál példakép lehet a számunkra hozzáállásával. Amit ő kifejez a bizonyágtételében, azt lehetne a magunk életére is vonatkoztatni. Végiggondolva a magam életét, én is kaptam olyan segítséget, amit nem köszöntem meg vagy nem gondoltam át. És én is adtam olyan segítséget, amit nekem nem kö-

szöntenek meg. Ezért lehet nekem és talán mindenki másnak is tanulságos Pál hozzáállása. Pál apostol példájából kiindulva érdemes végiggondolni az életünket. A fő kérdések ezek lehetnek: Hogy kerültem én ide? Milyen segítséget kaptam meg az Istentől? Milyen segítséget adott ő az embereken keresztül, milyen segítséget adott a magam intelligenciáján, rátermettségén keresztül? Másképpen fogalmazva: milyen talentumokat kaptam tőle?

Hogyan kerültem ide, ebbe a gyülekezetbe, ebbe a helyzetbe? Mert minden, amit teszünk, ebből a segítségből táplálkozik. Ha nem lett volna isteni közbeavatkozások sora az életünk, akkor nem lennénk ott, ahol vagyunk. A pillangóeffektus nevű elmélet szerint ha egy pillangó megrezegteti a szárnyát, az a világ másik végén akár vihart is generálhat. Ha az életünkben bármi másképpen alakul, akkor nem ott lennénk, ahol vagyunk.

Ha ez így van, akkor az életünk története nagyon kiszolgáltatott az időben. Akkor az ember *prae-sens perfectum* helyzete nagyon bizonytalanná válik. Kell lenni valakinek mögöttem, aki úgy rendezi a pillangók szárnycsapásait, hogy az életutam rendben menjen. És ez mindenkire igaz.

Pál, amikor Damaszkusz felé menet leesett a magas lóról, lényegében szolgálatba állt. Szolgálata, hivatása lett, Isten igéjét kellett a pogányok közé vinnie. Ő, mint lényegében minden lelkész, *verbi divini minister*, Isten igéjének a szolgája lett. Amikor a ma lelkésze szolgál, ugyanez lehet igaz rá nézve is. Szolgálunk. De nem az embereket szolgáljuk ki, nem az éppen aktuális világnézetet, nem a társadalmi elvárásokat, nem a népszerű tömegízlést stb. A lelkész Isten igéjét szolgálja. Isten igéjét az embereknek. Ezt közvetíti a társadalomnak, ezzel értékeli a különféle világnézeteket vagy trendeket. Ami lényeges, az Isten igéje.

Pál ebben kapott segítséget. Bizonyoságtétele alapján az éppen aktuális jelenig, vagyis Agrippa királynál elmondott beszédéig. Kérdés, hogy ez a segítség tényleg befejezett-e. Természetesen nem. És nemcsak azért, mert az eredeti görög szövegben a segítségre találva szava aoristos particípiumban van, hanem azért sem, mert az események itt nem állnak meg. A tanács Pál meghallgatása után úgy döntött, hogy szabadon lehetne bocsátani őt, ha nem fellebbezett volna a császárhoz. A felmentés mint isteni segítség továbbra is Pál mellett volt. De van valami, ami fontosabb lehet a mi szempon-tunkból: a páli igehirdetés hatása az emberek lelkére.

Két példát látunk. Az egyik Fesztuszé, aki alig várja ki azt, hogy Pál befejezze a mondanivalóját, máris felkiált: „*Bolond vagy te, Pál!*” A másik Agrippa válasza: „*Majdnem ráveszel engem is, hogy keresztvénné legyek!*” Két reakció, két hozzáállás. Az egyik már azelőtt döntött, hogy meghallgatott volna bármit, talán ezért a nagy sietség a válasszal. Fesztusz kizárólag azt kereste, hogy mibe tud belekötni. Ismerős lehet ez a helyzet sok lelkésznek, találkozunk ilyen emberekkel. Nem gondolnak át semmit, hanem egyből rövid reakcióval hitelteleníteni próbálnak. Tudunk ilyenekről, a közösségi média kommentszekciója ezzel van tele. A másik, aki elgondolkodik. Maga a király, aki mint ítélő-bíró ebben a helyzetben oda kell, hogy figyeljen a vádlott szavára. Hála Istennek, ez is ismerős lehet. Az a valaki, aki megvár az istentisztelet után, és beszélgetni akar még egy kicsit. Akinek lelkét megérintette az igehirdetés. Neki szolgáltattuk ki mindazt, amit a kezdetektől fogva, Mózesen és a prófé-tákon át megjövendölt az Isten.

Ha ilyenekkel találkozunk, az azt jelenti, hogy minket is mind ez ideig megsegített az Isten!